Ristningen är ställvis otydlig. I första ordet **suain** äro stavens topp och bistavens ändar fullt tydliga i **a**, runan för övrigt skadad genom avflagning, vilket ock är fallet med **n**, varav eg. blott spetsen av h. bistaven är i behåll. Ordet »och» är ristat **nuk**; B. 925 visar därefter en punkt, som nu ej kan fastställas. I **suainal[tr]** är stenen avslagen nedanför **l**, dock synes nedtill 4 cm av **t**.

Å högra sidan är det första synliga 2 cm av foten till **a** i **[ra]istu**, av vars **u**, såsom redan i B. 925, blott nedra hälften är i behåll med staven lutande åt höger, vilket ock är fallet i övriga **u**.

På stenens mittyta utom slingan står **faþur**, och av dennes namn finnes slutrunan **l** i behåll i slingan nedom **u** i **suain**.

Med de från B. 925 hämtade runorna inom [ ] är inskriften alltså följande:

suain nuk suainal[tr · ra]istu — —l faþur

5 10 15 20 25

Namnet **suainaltr** motsvarar *Swenaldus de Rutuvik* Vbott. SD. IV, 646 (1339, afskr.).

Översättning: Sven och Svenald reste (denna sten efter —l, sin) fader.

101. Skinberga (Skönberga) prästgård, Hammarkinds hd.

Pl. XXIII. Fig. 3 (efter E. Ihrfors).

Litteratur: E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 41, teckn.

De två bitar av en runsten, som E. Ihrfors avbildat i Ostrogothia sacra, lågo enligt hans meddelande på 1870-talet som förstugubro i kyrkoherdens arrendatorsbostad. Vid mitt besök 1907 kunde styckena icke återfinnas. Socknen kallas ock Skönberga.

Det ena stycket innehåller runorna — **litu · kiar** — 'läto göra', det andra: **· iskii** —, vilka troligen tillhöra ett namn, sannolikt, såsom Ihrfors föreslår, Æskil.

102. Kaga prästgård, Hanekinds hd.

Pl. XXXIV. Fig. 1.

Litteratur: W. 91; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 82, teckning; C. F. Nordenskjöld, *Östergötlands fornminnesför. tidskr.* I, s. 18, teckning; *Reseber.* 1870, s. 25, teckn. pl. I; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 30, teckning.

Enligt P. A. Säve anträffades runstenen 1860, liggande omvänd i prästgårdstrappan. Säve har blott avtecknat den hälft av stenen, som innehåller inskriftens början och slut. Nordenskjöld uppger, att båda hällarne varit använda till trappsten. Genom adj. K. A.

Hagsons åtgörande har stenen förts till Linköping, där den ligger i domkapitelhusets (konsistoriehusets) övre förstuga.

Runstenen består av två kalkhällar, som passa tämligen väl tillsammans. Av den ena har ett hörnstycke avslagits efter Nordenskjölds avbildning men finnes ännu i behåll.

Ämnet är enligt undersökning av lektor Schött i Linköping silurisk kalksten från Östergötland. Längden är 1,71 m, bredden vid inskriftens början 61 cm, vid mitten av stenen 59 cm, i den andra ändan 57 cm. Stycket med inskriftens början är efter första långsidan 64 cm, på den motsatta 88 cm. Mittstycket är i stenens längdriktning 18 cm, i breddriktningen 42 cm. Tredje styckets längd är 85 cm.

Inskriften är ristad på långsidornas kanter med runornas topp inåt stenen, vars mittyta är fylld av upphöjda ornament, vilkas lopp delvis icke kan fastställas på grund av stenens förvittring.

Skiljetecknen äro kolon utom det första, som är ett rakt kors.

I **sinkʀ** är övre staven på **n** bortslagen och av v. bistaven finnes intet spår, enär den i spetsen är bortslagen, intill staven avflagad. På **t** i **let** är bistavarnes föreningspunkt för långt åt h.

Efter **let** är ett stycke av 68 cm bortslaget. I det föreg. är avståndet mellan runorna i regel 4 cm, och med detta avstånd skulle 17 runor eller skiljetecken rymmas på det bortslagna. Denna runsten har mycket släkttycke med Ögl. 213 Västerlösa. Efter dennas inskrift kan det förmodas, att rummet mellan **let** och **eftiʀ** innehållit: **: lekia : stein : þena :** Efter **let** är kolon alldeles avflagat, så ock **l** i **lekia** utom nedersta delen av staven; hela staven och bistaven spåras dock. Även av **e** i **lekia** finnes nedtill ett kort stycke, som ser ut att obetydligt divergera från föregående stav; månne därför inskriften haft ᛚᚨᚴᛁᚨ?

Uti **friþelfi** är på det första **f** staven ovan bistavarne, större delen av övre och övre hälften av nedre bistaven bortslagna.

På grund av förvittring är det omöjligt att se, om något skiljetecken inleder andra långsidans inskrift. I **kunu** äro **ku** grunda.

I **kuþ** finnes av **k** blott en antydning till staven och ett spår av bistaven, **u** är grund. Skiljetecknet efter **kuþ** är bortslaget, efter **sialu** avflagat. I **hinaʀ** finnes en antydning av staven till **h**, möjligen ett svagt spår av nedre högra bistaven, av **i** en svag antydning, i **n** är v. bistaven avflagad.

Inskriften är alltså följande:

+ **sinkʀ : let** [*le*kia : stein : þena :] **eftiʀ : friþelfi : kunu : sina : kuþ** [:] **hialbi : sialu** [:] **hinaʀ**
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Namnet **sinkʀ** förekommer endast i denna inskrift. Det kan tänkas motsvara adj. isl. *sinkr* 'egennyttig', som väl då ursprungligen varit öknamn. Icke heller kvinnonamnet *Friðælf* är annars uppvisat men lätt tänkbart.

Översättning: Sink lät [lägga denna sten] efter Fridälf, sin hustru. Gud hjälpe hennes själ!